

II.

Пиперничко.

Имало едно врѣме единъ дѣдо и една баба. Веднажъ тѣ отишли да си набератъ гѣби и, като се върнали, какво да видятъ: — бабиното корито било пълно съ дѣца. Щомъ дѣцата ги видѣли, излѣзли отъ коритото, разкачали се около дѣдо и баба и викали колкото имъ гласъ държи:

— Бабо, дай ми хлѣбъ, дѣдо, дай ми хлѣбъ!...

Ами сега? Баба и дѣдо се смаяли: дѣцата били толкова много, щото цѣла фурна не можела да ги нахрани. Тогасъ дѣдо взелъ калмукана, а баба — хурката и трепали, трепали, докато изтрепали всичкитѣ дѣца. Ала двѣчки прѣзъ това врѣме успѣли да се скриятъ. Едно се пѣхнало въ солницата, а другото — въ пиперницата.